

Het is **zomer**. Lucas **loopt hand in hand** met opa over **straat**. Het is zo **warm**, dat zijn **hemd** aan zijn **lijf** plakt. Daarom gaan Lucas en **opa** vandaag naar het strand. Lobbes, de **hond** van opa, mag ook mee. Zijn **tong** hangt uit zijn **bek**, zo warm heeft hij het. “Dat helpt”, zegt opa. Lucas **probeert** het ook en **steekt zijn tong helemaal uit zijn mond**. Maar het **helpt niks**, hij heeft het nog steeds warm. “Zijn we er bijna?” **vraagt** Lucas aan opa. Opa **knikt**. Lucas **zwaait** de tas in zijn hand **heen en weer**. Daarin zit een **emmer** en een **schep**, want hij gaat het **grootste** zandkasteel bouwen van de **wereld**. Zeker weten.

Eindelijk zijn ze bij het **strand**. Vliegensvlug **trekt** Lucas zijn **zwembroek aan**. Hij **rent** met zijn emmer naar de **zee**, terwijl opa de handdoeken neerlegt op het zand. Lobbes rent achter Lucas aan en vliegt met grappige huppelsprongen zó de zee in. Lucas moet er **hard om lachen** en **duikt** er met een **plons** achteraan. Met zijn handen **spettert hij** water naar Lobbes, die de druppels met zijn bek probeert te vangen. Samen hebben ze de grootste lol.

Dan denkt Lucas opeens weer aan zijn zandkasteel. Hij **holt** het water weer uit en **droogt zich af** met de grote **handdoek** van opa. Met zijn schep **loopt** hij terug naar de rand van de zee, waar zijn emmertje nog ligt. Niet ver van de waterrand begint hij te **graven**. Al het zand dat hij **schept gooit** hij op een berg. Lucas **werkt** hard, en de berg **groeit** en groeit.

Dan komt Lobbes aangerend. Hij steekt zijn hondensnuit in de zandberg van Lucas en begint erin te graven. “Hee, niet doen!” roept Lucas boos. “Je maakt mijn kasteel kapot!” Hij **duwt** de grote, natte hond **opzij** en **schept** het zand weer op een hoop. Maar honden zijn dol op graven, dus duikt Lobbes met zijn **poten** weer in de **berg** met zand. “**Stop hou op**, Lobbes!” **schreeuwt** Lucas. Van boosheid **springt hij op en neer**.

Daar komt opa al aan. “Wat is er, Lucas?” Lucas **wijst** naar zijn zandkasteel, waar Lobbes allemaal gaten in heeft gemaakt. “Lobbes maakt mijn mooie kasteel kapot.” Opa denkt even na. “Ik heb een **plan**”, zegt hij. Hij **fluistert** iets in Lucas’ oor. Op het **gezicht** van Lucas **verschijnt een grote glimlach**. Hij **rent** naar de handdoeken, haalt wat hondensnoepjes uit opa’s **tas** en **gaat** terug naar het kasteel. Om de berg heen **graaft hij kuiltjes met zijn handen** en verstopt hij de **snoepjes** in het zand. Lobbes **ruikt** die lekkere hondensnoepjes **meteen** en graaft erop los. Het zand vliegt om Lucas’ oren, zó midden op de berg. Lucas **juicht**. Wat een goed **idee** van opa! Nu **helpt** Lobbes juist **mee** met het kasteel! Samen met Lobbes **bouwt** Lucas verder aan zijn zandpaleis. En als het **af** is, staat daar het mooiste zandkasteel van de hele wereld.